

Προηγούμενος Κοδράτος Καρακαλλινός (1859 - 13 Φεβρουαρίου 1940)

/ Άγιον Όρος / Μορφές

Μωυσής Αγιορείτης

Ο κειμένη Αρχιμανθρ. Κοδράτ. δεξιά σὶ Ἱεροῦ Ἁρσιτοῦ Ἱεροῦ.
Πέτρος κ' Ἰωαννῆσιος. ἀριστερὰ Ὁβουρτουτάτση, Χριστόφορος,
Μαξιμὸς Ἱεροῦ: Ὁρδία Ἐβραῆμ, Ἀνατίω, κ' Γαῦρη Ἱεροῦ.
Μοῦτῃ Καρακαλλίνου τῆ 15/12/34

Ο σπουδαίος για την αρετή του αυτός ηγούμενος, κατά κόσμον ονομαζόταν Κυριάκος Βαμβάκος. Εικοσάχρονος έρχεται από τα Βουρλά της Μικράς Ασίας, την πατρίδα του, στη δεύτερη πολυαγαπημένη πατρίδα του, το αγιοτρόφο Άγιον Όρος, το 1879 και μετά τριετία κείρεται μοναχός.

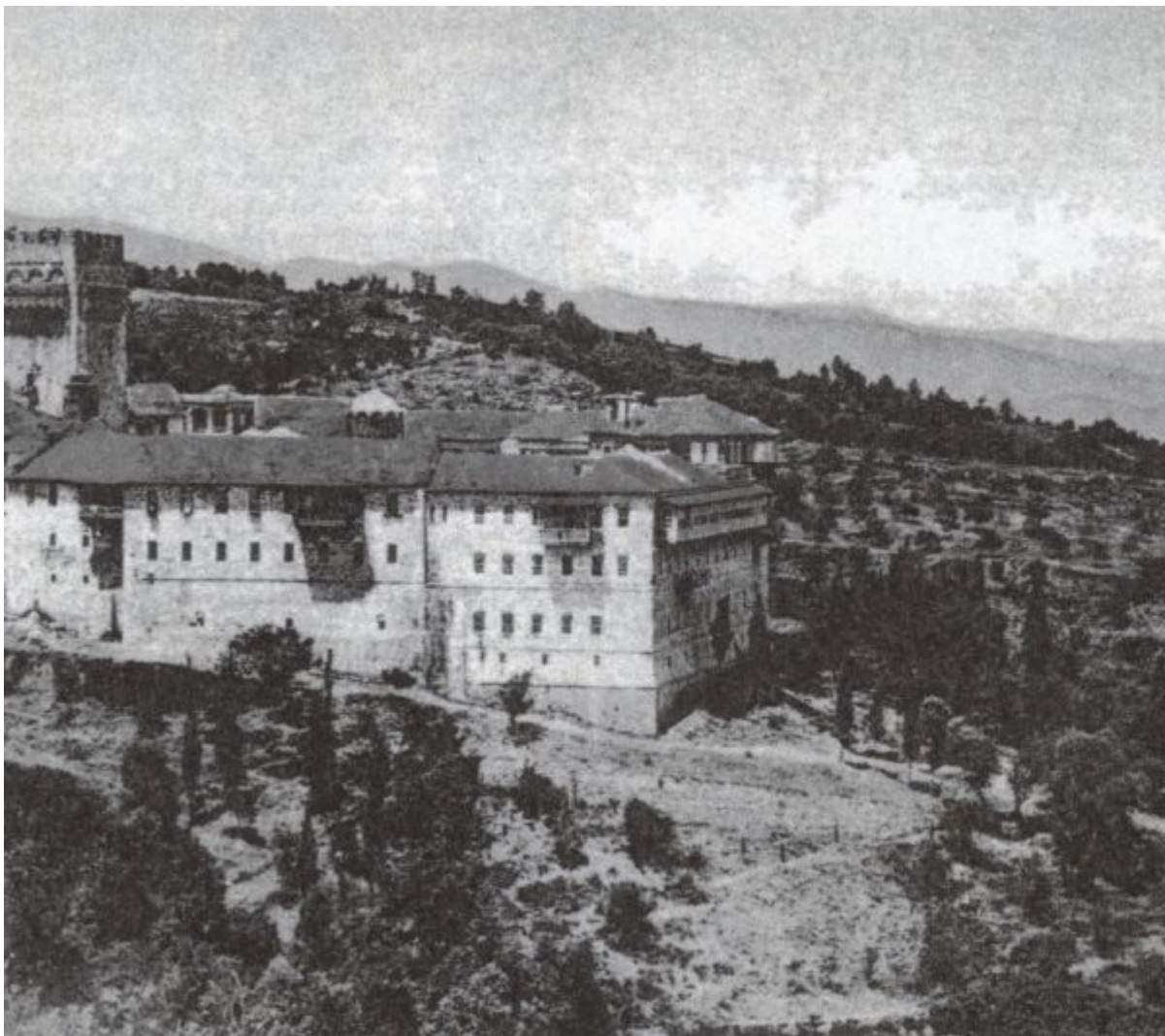

Προηγούμενος Κοδράτος Καρακαλλινός

Μετά υπερείκοσάχρονη θητεία στην υπακοή και στη διακονία του παραδίδεται η ηγουμενική ράβδος της μάνδρας των Αγίων Αποστόλων, της ιεράς κοινοβιακής μονής Καρακάλλου. Συνεχίζει και από την πρώτη αυτή θέση τα φιλόπονα όσο και

φιλόθεα έργα του.

Στην κοινή, καθημερινή, πολύωρη θεία λατρεία ήταν ένας στύλος, που με το παράδειγμά του φώτιζε τους μοναχούς του. Τίποτε δεν τον εύχαριστούσε περισσότερο από την προσευχή. Αργολογίες και ανυπακοές τον πλήγωναν, γιατί εβλεπε εκεί προσφορά λύπης στον Κύριο. Η πολυτέλεια, η πολυλογία, οι κοσμικότητες, οι καινοτομίες δεν ήθελε ποτέ να διαβαίνουν την πύλη της αρχαίας μονής του. Ποτέ δεν τον είδε κανένας αργό. Σαν ξέφευγε από τα καθήκοντά του, θα τον εύρισκες με το κομποσχοίνι ή το βιβλίο. Ο ύπνος του λίγος. Μερικές φορές τον έπαιρνε πάνω στο μπαστούνι του, σαν τον τσομπάνη, και χάρω στο πάτωμα, για να θυμάται τον τάφο του.

Μονή Καρακάλλου, επί εποχής προηγ. Κοδράτου Καρακαλληνού

Μοναχός, έλεγε, σημαίνει να θέλεις να κοιμηθείς και να μην κοιμάσαι. Να θέλεις να φας και να μην τρως. Να θέλεις να πιεις και να μην πίνεις... Τέτοιος μοναχός καλός ήταν ο ίδιος. Ποτέ δεν είδαν κατεβασμένο το ηγουμενικό στασίδι, ούτε στις πολύωρες, ολονύκτιες αγρυπνίες, και ας έπασχε από κήλη. Ένα ολόκληρο μήλο δεν

μπορούσε να το φάει μόνος του, έπρεπε να το μοιράσει. Όσο αυστηρός ήταν με τον εαυτό του, τόσο επιεικής ήταν με τους άλλους, ιδιαίτερα στις ώρες της εξομολογήσεως. Έλεγε στον μετανουόντα: «Έλα, παιδί μου, να κάνουμε μερικές μετάνοιες, να παρακαλέσουμε τον Χριστό να σε διαφυλάξει». Το παρεκκλήσι του αγίου οσιομάρτυρος Γεδεών, που εξομολογούσε, είχε ποτιστεί με πολλά του δάκρυα. Ήξερε ν' αγαπά τους αμαρτωλούς και να μισεί την αμαρτία, κατά τον αγίο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Οι δοκιμασίες τον δυνάμωναν στον αγώνα του και ποτέ δεν τον απόκαμαν. Τις λύσεις όλων των προβλημάτων του ζητούσε με την προσευχή. Ήξερε να προσεύχεται. Να κρούει τη θύρα του θείου ελέους και να του ανοίγεται. Σπάνιος πνευματικός πατέρας, άγρυπνος, γλυκός, ακούραστος στην άσκηση της αγάπης.

Όταν προσκυνούσε τ' άγια λείψανα, γέμιζε δάκρυα. Συχνά στις θείες Λειτουργίες δάκρυζε. Ιδιαίτερα όταν έλεγε: «Πάντων ημών μνησθείη...». Με τον εξομολογούμενο έκλαιγε μαζί του ο εξομολόγος πατέρας. Προσευχόμενος είχε τη μακαρία, ευλογημένη και θεοδώρητη κατάνυξη.

Ένα μήνα πριν την εκδημία του παρητήθη οικειοθελώς της ηγουμενείας. Προαισθάνθηκε το τέλος του. Είχε 58 έτη στο Άγιον Όρος. Ανεπαύθη στις 31.1.1940. Ο θάνατος ήλθε από γηρατειά. Μέχρι τις τελευταίες του ώρες συμβούλευε, καθοδηγούσε, νουθετούσε τους πατέρες κι αδελφούς του. Στο μοναχολόγιο της μονής αναφέρεται: «Τη 1η Ιανουαρίου 1940 παρητήθη οικειοθελώς λόγω γήρατος και ασθενείας, την δε 31ην του ιδίου μηνός (13 Φεβρουαρίου 1940 με το νέο ημερολόγιο) απέθανε περί ώραν 2αν εσπέρας».

Ὁ κειμήλιος Ἀρχιμανδρ. Κοδράτος, δεξιά οἱ Ἱεροῦ Ἀρείτου Ἱερομ.
Πέτρος ὁ Ἰωαννίνης, ἀριστερά Ὁβρυτινότης Χριστόφορος,
Μαξιμὸς Ἱερομ. Ὁρδία Ἐθραῆς, Ἀνατῆς, ὁ Γαῖος Ἱερομ.
Μονὴ Καρακάλλου τῆ 15/12/34

Προηγούμενος Κοδράτος Καρακαλλινός και η Γεροντική Σύναξη

Ο Γέροντας Βασίλειος Καρακαλλινός έγραφε: «Ο σωματικός θάνατος του αιμνήστου Κοδράτου κατελύπησε πάντας τους χριστιανούς τους μακράν και τους εγγύς του Αγίου Όρους, όσοι εγνώρισαν αυτόν και εξωμολογήθησαν. Ήτο ο πρώτος, δυνάμεθα να είπωμεν, των πνευματικών του Αγίου Όρους, την ωφέλειαν δε, ην απεκόμιζον οι εξομολογούμενοι παρ' αυτού, δύνανται οι ίδιοι να ομολογήσουν. Ο αγνός και άγιος βίος του, τον κατέταξεν ασφαλώς εις τα επουράνια σκηνώματα».

Ο καλός βιογράφος του αρχιμανδρίτης Χερουβείμ († 1979), της μονής Παρακλήτου, γράφει προλογικά γι' αυτόν: «Το βιβλίο είναι αφιερωμένο στην δυναμική φυσιογνωμία του Ιερομονάχου Κοδράτου (1859-1940), πού διέλαμψε ως ηγούμενος της Ιεράς Μονής Καρακάλλου και ως έξομολόγος και πνευματικός καθοδηγητής πολυαριθμων ψυχών. Τα πολλά του φυσικά χαρίσματα, το σπινθηροβόλο του πνεύμα, η ασκητική του καρτερία, η αρτία εσωτερική του συγκρότησις τον ανέδειξαν πρότυπο πνευματικού ηγέτου.

»Η δεξιοτεχνία του στην διοίκηση της Μονής και η ικανότης του στην διαποίμανσι των ψυχών, συνδυασμός δυσεύρετος, υπήρξε το πιο έντονο χαρακτηριστικό της

προσωπικότητός του». Ο ιερομόναχος Αθανάσιος Ιβηρίτης †1973) έλεγε περί αυτού: «Ο παπα-Κοδράτος ήταν ένας πραγματικός ψαράς. Κατώρθωνε με απaráμιλλη τέχνη να ψαρεύη τις ψυχές. Για δίχτυ είχε την κατάνυξι. Για καλάμι τον φωτισμό του Θεού. Για δόλωμα την αγάπη».

Πηγές-Βιβλιογραφία: Βασιλείου Καρακαλλινού μονάχου, Ιερά Μονή Καρακάλλου, Αγιορείτικη Βιβλιοθήκη 47-48/1939-1940, σ. 383. Χερουβείμ αρχιμ., Κοδράτος Καρακαλληνός, Ωρωπός Αττικής 1986(4).

Αναδημοσίευση από: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό Εναρέτων Αγιορειτών του Εικοστού Αιώνας, Ιερομόναχος Κοδράτος Καρακαλλινός (1859-1940). Α΄ Έκδοση, Σεπτέμβριος 2011, Εκδόσεις Μυγδονία

<http://bitly.com/1nFrBFu>